

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2013, č. j. 1613-1627/13/13, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2014, č. j. 8 A 86/2014 – 32,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 9. 2014, č. j. 8 A 86/2014 – 32, žalobce částečně osvobodil od soudního poplatku za řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 6. 2013, č. j. 1613-1627/13/13. Městský soud žalobci přiznal osvobození ve výši 2 700 Kč, neboť dospěl k závěru, že majetkové poměry žalobce nepostačují k zaplacení soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Částečné osvobození soud přiznal proto, že neshledal žádné zvláště závažné důvody, aby žalobce nenesl alespoň část nákladů spjatých s řízením.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) ve včasné kasační stížnosti uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); namítl tedy nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a zmatečnost řízení před soudem.

[3] Nesprávné posouzení stěžovatel spatřuje především v tom, že § 36 odst. 3 s. ř. s. nedovoluje soudu měnit výši soudního poplatku, nýbrž přiznat osvobození částečně či v plné výši. Městský soud navíc neodůvodnil, proč dospěl k výsledné výši soudního poplatku 300 Kč. Stěžovatel zpochybnil také místní příslušnost městského soudu. Z těchto důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejdříve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Stěžovatel neuhradil soudní poplatek za kasační stížnost a není v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen advokátem, tak jak to vyžaduje § 105 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětem řízení v dané věci je rozhodnutí o částečném osvobození od soudního poplatku, Nejvyšší správní soud na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení žalobce advokátem v řízení netrval, protože takový požadavek by pouze vedl k řetězení téhož problému, což by popíralo smysl samotného řízení o této kasační stížnosti a nesvědčilo by ani zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2012, č. j. 4 Ads 66/2012 – 22).

[6] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Stěžovatel namítl, že soud není oprávněn výši soudního poplatku měnit, nýbrž je oprávněn od něj pouze plně či z části osvobodovat. Přesně to však městský soud udělal, když ve výroku uvedl, že „žalobci přiznává osvobození od soudních poplatků z části, a to ve výši 2 700 Kč, takže jeho poplatková povinnost z podané žaloby činí 300 Kč.“ Tomuto výroku odpovídá i odůvodnění, kde soud výslovně uvádí, že žalobce má zaplatit poplatek pouze ve výši jedné desetiny částky stanovené zákonem. Soud si tedy byl vědom toho, jaká je zákonná výše poplatku a pouze stěžovatele osvobozoval od povinnosti tento poplatek v celé výši platit. Městský soud tedy neměnil zákonnou výši poplatku. Uvedená námitka proto není důvodná. Dále stěžovatel namítá, že městský soud neodůvodnil, proč dospěl k výsledné výši soudního poplatku 300 Kč. S tím se Nejvyšší správní soud neztotožnil, neboť městský soud uvedl, že stěžovatel by měl platit alespoň část soudního poplatku a zvolená částka není pro něj neúnosná (viz str. 4 napadeného usnesení). Ani tato námitka tak není důvodná.

[9] Námitku zpochybňující místní příslušnost městského soudu Nejvyšší správní soud v nynějším řízení nehodnotil, neboť tak učinil již dříve v řízení o kasační stížnosti, jíž stěžovatel brojil proti postoupení věci právě Městskému soudu v Praze Krajským soudem v Českých Budějovicích (srov. usnesení NSS ze dne 30. 8. 2013, č. j. 8 As 77/2013 – 10, odst. 6. a 7.).

[10] Lze tedy shrnout, že městský soud žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků posoudil správně. Soud měl pravomoc stěžovatele osvobodit pouze z části a svou úvahu dostatečně odůvodnil. Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[11] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu